

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019 - 8480

Doknr.
174533

Dato
12-12-2019

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 13. november 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 109 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anni Matthiesen (V).

Spørgsmål nr. 109:

”Vil ministeren redegøre for, hvilke lovændringer der skal til for at sikre, at et barn, som er født af en surrogatmor i udlandet, kan blive stedbarnsadopteret af den biologiske fars ægtefælle hurtigt efter fødslen, uagtet om der er betalt vederlag til surrogatmoderen eller ej, og vil ministeren videre oplyse, om hun agter at igangsætte omtalte lovændringer?”

Svar:

Som også tidligere tilkendegivet er der efter min opfattelse behov for at se nærmere på de problemstillinger, surrogataftaler rejser i forhold til fastlæggelse af det retlige forældreskab for barnet. Jeg vil derfor undersøge, om det er muligt at finde løsninger, der sikrer barnets bedste.

Dansk ret indeholder en række regler, som reelt gør det meget vanskeligt at tillægge begge tiltænkte forældre forældreskabet til et barn, der er blevet til ved en kommerciel surrogataftale. Det drejer sig navnlig om børnelovens § 30, der fastslår det helt grundlæggende princip i dansk ret, at den kvinde, som føder et barn, der er blevet til ved assisteret reproduktion, anses som mor til barnet. Samtidig fremgår det af § 15 i adoptionsloven, at adoption, herunder stedbarnsadoption, ikke kan meddeles, hvis en person, der skal afgive samtykke til adoptionen, herunder surrogatmoren, yder eller modtager vederlag. Jeg henviser herved til min tidligere besvarelse af SOU alm. del spørgsmål. nr. 92, hvoraf det også fremgår, at Østre Landsret den 14. juni 2019 har afsagt dom om, at der ikke kunne ske stedbarnsadoption, idet surrogatmoren havde modtaget vederlag i forbindelse med surrogataftalen.

Hvis et barn født af en surrogatmor i udlandet skal kunne stedbarnsadopteres af den biologiske fars ægtefælle eller samlever i tilfælde, hvor der er betalt vederlag, vil det således kræve en ændring af adoptionsloven.

Supplerende kan jeg oplyse, at det følger af Ankestyrelsens praksis, at det i sager om stedbarnsadoption er udgangspunktet, at ansøgeren skal have levet sammen med ægtefællen eller samleveren og barnet i mindst 2½ år, før en stedbarnsadoption kan gennemføres.

Hvis der er tale om en sag om stedbarnsadoption på baggrund af en surrogataftale, hvor der ikke er betalt vederlag, vil en sådan sag skulle behandles som en almindelig stedbarnsadoption. Dog har Ankestyrelsen i principafgørelse 79-17 fraveget kravet om

2½ år samliv med barnet i to sager om stedbarnsadoption på baggrund af et surrogatmoderskab, da der mellem ansøgeren og ægtefællen/samleveren bl.a. eksisterede et stabilt familieliv, inden barnet blev født.

Brugen af en surrogatmor rummer således ganske komplekse problemstillinger, men uanset dette vil jeg som nævnt se på, hvordan vi bedst muligt kan sikre børnenes bedste i disse sager.

Med venlig hilsen

Astrid Krag

Bilag:

Bilag 1: Ankestyrelsens principafgørelse nr. 79-17.